

ENTERED AT THE POSTOFFICE AT PARKLAND WASH AS SECOND CLASS MATTER.

Nr. 17

Parkland, Washington, 25de April 1902.

12te Aarg.

Salm e.

Jeg ved Gud elsker Syndere,
Thi han sin Son han gav,
I Lidelser og Spot og Be,
Og han vil naadig til mig se
Og tørre Taaren af.

O hjære Sjæl, Guds Kjærlighed
Omfatter hver en,
Og evig skal den vare ved,
Ogsaa naar Gud er grim og vred,
— Han elsker Syndere.

Stol blot paa ham, hans Kjær-
lighed

Skal gøre alt for dig --
I Jesu Navn i Tro blev ved,
Saa gaar den Lyfkes Sol et ned,
Sels om du ligger lig.

I Daaden dig han traadte nær
Og gav dig Barnenavn
Og derfor er du ham saa kjær,
Han dig i Tanker altid bær
Og holder i sin Havn.

O. Jonassen.

Guldgruber.

(O. Jonassen).

Saliggjorelsen tilhører Gud, han, som sidder paa Tronen, og Lammet. St. Johann. 3, som for Guds Ordts Vidnesbyrd var forvist til Patmos, ser et herligt Syn. Han ser den store ferske Sten herkaldet og herkaldet. Og han hører Sælsangen fra dette store Kor. De synger Guds og Lammets Sang. De har frejst og vandet Urens Kraud, men deres Sang er dog denne: „Saliggjorelsen tilhører vor Gud.“ Denne, de ferske Sang, har vor Gud ladet nedtegne for os for at ogsaa vi skal lære denne Sang, som den blev vor Sang. Thi skal vi engang saa være med i hnt Kor, saa vi allerede her have lært Sangen. Disse, som Johannes ser, havde allerede her i Rampen lært det samme, de havde bekendt, at de ikke af egen Fornuft eller Kraft var kommet

til Troen og blev bevarede i den, men det var Helligaandens Gjerning. Bli-
heden om Saligheden havde de kun dert, at Saliggjorelsen berodde ikke paa den, men paa ham, som siger: „Den, som tror, skal blive salig.“ og „Jungen skal rive mine Haar af min Haand.“ Havde de ikke her haft denne Tro, og med den stredende Kirke sanget Gud hans Vær i Troens Besjen-
delise, vilde de heller ikke have været med i Staren for Tronen og Lammets, og som den sekrende Kirke sanget Se-
rens Sang: „Saliggjorelsen tilhører vor Gud.“ Og denne Sælsang stunder vi hos dem som her i Verden heller valgte at lide andt med Guds Folk end at have Syndens timelige Nidelse. Deres Tro sagde dem, at her var de Gæster og fremmede, der søgte et Fæderland. Og i Kraft af denne Tro kan en Paulus trodske Led, Dom og Odelde og selerrig udraabe: „Men Gud være Tak, som giver os Sæler ved vor Herre Jesus Kristus!“ Se dette var jo at sige: „Saliggjorelse tilhører vor Gud.“ Saa er da ogsaa denne Sang en Gæde af rent Guld, d. h. Guld vil Gud hende ved denne Sang, som skal stude os i Rampen for Tronen. Med denne Sang skal vi overvinde alle Rænder og med denne Sang skal vi frivoldigt hende paa hvem vi tror og paa denne Sang skal vi hendes af ham, som sidder paa Tronen og Lammets, thi vi lægger jo Saliggjorelsen i hans Hænder, der siger os i sit Ord, at han vil vor Sælskab og ingenlunde slippe os af sin Haand. Selan, saa lader id han sjøre os Guds fulde Rustning og saa søge Sælskab Sang.

89. Forgivningen.

2 Kor. 20.

Det er Ordene, som Gud talte til Israels Folk paa Sinai Bjerg. Deri findes Bestemmelser, der udelukkende gjaldt Israel i den gamle Test. 1. Et. Forsubet om at gøre et Billedt eller

Vignette af Gud og guddommelige Ting, Subet om at hvide og afholde sig fra alt Arbejde paa den syvende Dag, Bestemmelser angaaende Mænds Beskaffenhed, hvorpaa Israel skulle ofre til Gud. Apostelen skriver til de kristne, at de ikke skal gjøre sig nogen Samvittighed af Sabbater, bestemte Høitider og lignende udnævnte Ting. Kol. 2, 16.

I de ti Ord, som han talte paa Sinai, har Gud i det hele vist Mennesket hvad ret er, og hvad Herren, hans Gud, forbyder af ham. Dødsstraf, som gaar gennem alle Sæder, er det første Ord, at Mennesket ikke skal have andre Guder ved Siden af Gud, men alene tjene og henge ved Gud. Den, som det gjør, misbruger da heller ikke Guds Navn, men holder det helligt og hører og lærer Guds Ord. Den, som frgater og elsker Gud af Hjertet, ærer Fader og Moder, Guds Næstnæder, han elsker sin Næste og gjør ham ikke noget ondt, han vogter sig for at stube ham paa hans Vegene, paa hans Guds-stand, hans Ejendom og paa hans gode Navn. De to sidste Ord, som forbyder onde Lyfter og Begjæringer, viser, at Gud ogsaa ser paa Hjertet og med Kloer fordrer Hjertets Helliggjorelse.

Da Israel saa Torden og Lyn og og Hjertet ryste, da de hørt Befalings-Ord og Guds Stemme, blev de grebne af Frygt og dødelig Skrak og vilde ikke, at Gud skulde tale med dem. Da den store, hellige og værdige Gud nedendarede sig for Folket, blev de sig ret freidige sin Syndelighed og sine Uordelighed. Loven er givet Syndere. Derfor har den ogsaa denne Form: „Du skal ikke have andre Guder.“ „Du skal ikke høre ihjel“ sin. Loven blev freid til for Overtrædernes Skyld. Gal. 3, 19. Sed Loven kommer Syndens Erftendelse. Rom. 3, 20. Loven viker Bredt. Rom. 4, 15. Loven kom til for at Overtrædelsen skulde blive det uoverskuelige. Rom. 5, 20. Men Et isen var indstilt i alt uder Synd, for at Forjættelsen ved Troen paa Jesus Kristus skulde blive givet

dem, som tror. Gal. 3, 22. Saa er de Loven torden vor Tugtemester til Rom. Gal. 3, 24. Loven er givet ved Moses, Naaden og Sandheden er bleven ved Jesus Kristus. Joh. 1, 17.

Det staar skrevet.

Vantrøen er sig selv lig. At sette sig mod Gud har altid været dens Bæsen. Men hvormange gaar ikke Van-
trøens Grinder, naar de tager fat paa Bibelen og vil gjøre den til et Blan-
dingsværk og saa vove at stille sig mellem, hvad der er af Gud og hvad der er af Mennesker i Skriften. Og naar de saa taler om vigtige og mindre vigtige Sandheder, saa glemmer de, at Ret og Rigt til et afgjort bette har Gud aldelig givet fra sig. Han er Sandheden og alt det han siger er Sandhed. Men saa et afgjort, hvad der i Skriften er hans Ord og derfor Sandhed eller blot Menneskeord skulde det fællende Menneske her være Dom-
merk? Og har de noget i selve Skrif-
ten at holde sig til, skriver de noget der, som kan hjælpe dem i at træffe det rig-
tige? Nei, selv mener de at magte den Ting. Og dermed har de da gaaet Vantrøen i Bold. De har gjort Op-
rør mod Enheden i Skriften, de har reduceret den derhen, at dens Ord in-
beholder Grader fra det højeste til det laveste af guddommelig Sandhed og deuden Grader af Menneskeninger. Da Jersliffen mødte Jersliffen, saa mødte han den med disse Ord: Det saar skrevet: Fork vil Jersliffen fra ham ved i Tolkenes Sang, berømt op i Formælselighed og Dødsmod og end-
lig vil den blande ham med denne Berømt gode Ting. Nu dette berømt os, det var at sige os, at saa vil Jersliffen ogsaa møde os og der gæder os ogsaa den Berømt i Haand. Skriften til at blive Overmand og beholde Sæler. Saa er da dette stort Besen: Hvort Ord i den hellige Skrift er Guds Ord til os, det haar skrevet.

O. Jonassen.

Justinus Martyr.

Apostelen Peter skrev til de første kristne: „Vær altid rede til at forsvare eder for enhver, som begjærer Regnskab af eder om det Høie, som er i eder.“ 1 Pet. 3, 15. Denne Opfordring skulde vi ogsaa, at de første Martyrer stræbte at efterkomme; thi vi høie jo selv, at de boede for Verden i det Hele og for de romerke Domstole at lagde den gode Beskjædelse om Kristus, idet de beraabte sig paa Guds Rådss Biværdsdyd i deres Hjerte, som vidnede med deres Munde, at de var Guds Børn, hvilket Biværdsdyd i saadanne Dilettante kræver, som kunde nedslaa Modstandernes Vagvasseller. I Kristenhedens Barndom, da Djævelen kun brugte den raue og uholde Magt til at bekæmpe Guds Rige Udbredelse, var dette simple enfoldige Forvar tilstrækkeligt, især da det som oftest sked sig ved Na. tyrdøden. Men snart opherede Guds Rige at være et forborgent Rige, og traadte frem for Offentlighedens Lyd; den viste sig snart som „Staden paa Bjergene, der ikke kan skjules.“ Derved forandrede ogsaa dens Stilling til Hedenstaten. Havde man hidtil kun kendt de kristne som Tilhængere af en Lære, man ikke ansaa det umagen værd næiere at undersøge, saa begyndte nu de dannede og oplyste, de fluge Bismænd iblandt Hedningerne, at beskymre sig om denne Lære. Dog, deres Tal var vist ikke stort, fra hvis Hjerte Bekymringen udgik som en levende Trang efter at lære Gud at kjende og i Kirken Moderkjød finde den Fred og Hvile, de forgjæves søgte alle andre Steder. Men først var de, som paa deres egen verdslige Maade søgte at gjøre sig bekendt med den nye Lære for at bekæmpe og modarbejde den, fordi den angreb deres Verdensvisdom. Djævelen begyndte nu at finde paa nye Midler til at stanke Gudsrigets Fremgang paa Jorden. Nu begyndte hans Tjenere at smedde de uendelige Haaben, med hvilke de gik i Striden mod Sandheden. Derfor maatte de kristne være bevidne paa at forsvare sig med samme Slags Haaben, og Kristus sørgede ogsaa for, at hans Menighed fik saadanne Stridsmænd, der ikke blot med den enfoldige Beskjædelse, men med den sunde Rædsonst Kraft kunde gaa fremad i Rækken af hans Stridsmænd. Ligesom han i den gamle Vagts Tid gav Israels Hov til Mose en Velsed, der var oplært i al Egypternes

Slæbom, saaledes opalte han ogsaa i den nye Vagts Tid Rand, som var oplært i Hedningernes Slæbom. Saa at de kunde forsvare Kristentommens store, dybe Sandheder imod alle, som vilde gjøre dem til Lagn, og vilde de hedenske Bismænd, at af deres Slæbom kun var Dødsfald, naar det gjaldt det store Spørgsmaal hvor Mennesket kan finde Fred og Hvile for sin Sjæl. — En af disse Hedens udnvalgte Stridsmænd var Justinus, som senere fik Tilnavnet Martyr.

Omkring i Aaret 100 er Justinus født i Flavia Neapolis i Samaria (det nuværende Napels), den samme By, som den hellige Skrift omtaler under Navn af Sichem, nær ved Jaksobs Brønd. Hans Forældre var hedenske Oraklere, som havde nedsat sig i Samaria. Da de var velhavende og søgte de at give deres Søn en god Opdragelse og led ham derfor i hans Ungdom tre omkring til de mest berømte Lærere for at uddanne sig og samle Kundskaber. Men naturligt var det, som han ogsaa selv fortæller i den hedenske Tros, han blev opdraget. Uklarede tilbørligt søgte Justinus Trang til at lære at kjende Gud og de guddommelige Ting, og han begyndte af al Magt at søge derefter. Men i Hedenstaten kunde han dog aldrig finde, hvad han søgte; og naar vi læse den lærerige Skildring af Hedenstaten saaledes som det var i Sauls Dage (Rom. 1, 21—32) og derhos betænke, at det er sandt, især at blive i den, siden snarere blive værre, saa kunne vi forstaa, hvorfor en saa hurtig søgende Sjæl som Justinus snart maatte trætte ved den frugtesløse Søgning og Straffen i Hedningernes Slæbom; thi hvor sandsynligt han søgte Oplysning om det, der laa ham paa Hjerte, blev han skuffet. Nogle mente, at Justinus var en Jøder af den verdslige Slæbom, og disse gav ham da den Velsed, at for en saadan var Kundskab om de guddommelige Ting nødvendig. Andre spurgt sig selv om, hvorveget han kunde betale, førend de vilde give ham Undervisning, atter andre forbrødre af ham, at han først maatte have lært en del Del Matematik eller Regnekunst og Stjernetyding, førend han var i Stand til at forstaa noget af det, de lærte til Salighed. Justinus kom over alt dette snart til den Erkjendelse, at hos de hedenske Bismænd vilde han aldrig finde, hvad han søgte, aldrig saa sin døde Trang tilfreds, og misundig og bedrøvet traf han sig tilbage i

Ensamhed. Paa samme Tid drog Hedens Høiherd ham første Gang. Han begyndte at lægge Mærke til de kristne, og den Standhaftighed og Taalmodighed, hvormed de taalte enhver Vind, ja selv den forsmædeligste Død af Hedningernes Mækt, vakte hans Opmærksomhed. Han begreb, at dersom de kristne var hengivne til alle de Laster, som Hedningerne beskyldte dem for, vilde de aldrig med en saadan Uforsøgt kunne gaa Toden imøde. De kristne led jo for deres Troes Skyld og deres Begjæring for et usynligt, overjordisk Gode, hvorefter han selv ligede med en iverlig Længsel, led ham an, der var noget guddommeligt i Hedens Religion. Men det Indtryk, han fik ved Synet af de kristne og deres Laster var enten ikke stærkt nok, eller ogsaa havde han maasse endnu ikke tabt al Tilid til Hedenstatens Lærdomme og Haabet om ved dem at finde Fred. Dog, Hjertet var forberedt, da Hedens frelsende Kjærlighed anden Gang i Maade drog ham. Mens han levede i den Ensamhed, han frivillig havde hængivet sig til, gik han en Dag ved Strandbredden, fordybet i Betragtninger. Paa en gang saa han op, og han blev forbauset over ikke at finde sig alene. En Elding stod for ham med et Ansigt, hvorefter Mildhed og Barmhjertighed lyse frem. Justinus betragtede ham med stille Væbning uden at sige et Ord; men Eldingen gik henimod ham og snart var de i en dyb Samtale. Den fremmede Elding var en kristen, og da han næiere betragtede Justinus Anbødsret og saa, at han var den for Filosoferne eller Bismændene saadanne Rapper, stuttede han, at Justinus var en Elsker af den verdslige Slæbom. Dette fik han ogsaa Betræffelse paa; thi Justinus fortalte ham, at han forgjæves havde søgt efter at finde Fred for sin Sjæl hos de hedenske Bismænd, og at han nu i stille Betragtninger stræbte at komme til en klar Erkjendelse af Gud og de guddommelige Ting. Men nu viste den gamle Mand, at ad den Vej vilde han aldrig naa sit Mål, derud var selv den hellige Hedenstatens altså ustræffelig; og hermed havde han til Ordsat at nedslaa den Stolthed over Egenklogskaben, som endnu boede i Justinus Hjerte, for at han kunde lære Ydmyghed at høre sig for den guddommelige Sandhed. Thi det var evigt sandt, at hvad Gud skæler for os vilje og forstaaende, det saubæver han for de Umyndige, for

den, der er udmærket af Hjertet, og at lære for dem. Og saa kendte Eldingen Justinus til ham, der selv er Sandheden, Viden og Lyd, til den Hedens Kristne, og den Bismænd, han skulde se af, var de gamle Profeter, der tale om Hedenstaten, som skulde komme, og Apostlene, der tale om ham som den, der er kommen; og han forstod Justinus, at han i disse hellige Skrifter nok skulde finde, hvad han søgte. „Men fremfor alt,“ saa stuttede han, „bed, at Heds Fortælling om dig opladte; thi ingen kommer til Sandheds Erkjendelse, uden at hans Dine blive aabnede og hans Sjæl oplyst af Guds og Kristi Mækt.“ Guds medens Eldingen saaledes talte, gik det med Justinus som fortælling med de to Discipler, der gik til Emmaus. Hans Hjerte brændte i ham, og hans Sjæl fornemte det første Øjeblik af Hedenstaten, især han endnu ikke kendte ham. Men snart lærte han ham at kjende i Omgang med de trænde kristne Lærere og de hellige Skrifter, i hvilke han fandt Bismænd til Salighed. (Jost.)

Da Norden indvandede paa Agrene, stod alle Velsedene rolig og blede paa, at Agrene skulde komme til dem. De gik ud og var Norden. Verden vil heller ikke komme til Kirken for at blive frest; Kirken maa gaa ud til den. „Gaa ud i al Verden og prædik Evangeliet for al Skabningen.“

DODWELL & CO., Ltd. LOCAL STEAMERS.

FOR VICTORIA, B. C.

S.S. "MAJESTIC" leaves Yesler wharf, Seattle at 9:00 a. m. daily except Sunday for Port Townsend, Wash., and Victoria, B. C.

FOR WHATCOM.

S.S. "STATE OF WASHINGTON" leaves Yesler wharf, Seattle at 10 p. m. daily except Saturday and S.S. "SEHOM" at 8:00 a. m. daily except Sunday for Everett*) Anacortes, Fairhaven and Whatcom.

*) "SEHOM" does not call at Everett.

For rates and information apply to

DODWELL & CO., Ltd.

635 Pacific Ave. Phone Main 98

PACIFIC HEROLD,

Udøvel af
Pac. Luth. Univ. Ass'n.
udkommer hver
FREDAG.

REV. B. HANSTAD, Redaktør.
ansvarlig for
Rev. J. Johansen,
Rev. O. Holden,
Rev. M. Christensen.

Abonnements-Vilkaar:

Et Aar.....50 Cts
Seks Maanedes.....25 Cts
Til Europa pr. Aar.....75 Cts

Adresso: PARKLAND, WASH.

Merk:

All betyngende Brevet sendes til Pacific Luth. University Ass'n., Parkland, Wash.

Stem ikke at sende Betaling. Send den hell i Money order eller lag 50 Cts. i Sed i Brevet.

En eller To Genid Frimærker modtages ogsaa. Men Frimærker paa 5 eller 10 Cts. kan vi ikke bruge.

Korte Meddelelser fra Scandinavian Settlementer og Menigheder modtages med Tak.

Aberdeen, den 20de April, 1902.

Kjære Pastor B. Hanstad!

Kaade og Fred i Kristo Jesu, Amen.

Skulde det se engang i Fremtiden at den Hørende Kirkes Følelse herude var Stillestående eller at nogle af Børnene paa Skolen i Parkland, Wa. var kaldet fra den Hørende Kirke og uddannet paa deres Skole, høre gjør med Herrens Hjerte, hvad de kan for at de kan saa sit Ophold. Herrens hører jeg til "Pacific Missionærerne," som jeg har sendt et Stykke til Outagelse, og som har til Overskrift: "Om Skolefagen."

Jeg hører eder om, at De vil tage dette Stykke op i eders arbejdsblad, "Pacific Herald." Hvis eders Familie fra mig.

Din Broder i Kristo,
Ole Olsen Langseth.

Som Svær paa ovenstående kan siges, at man ikke kan læse med sine personlige Meninger i Sagen.

Men vi tror faktisk, at det Raad, som bringer Skolen, er fuldt enig med os i, at Kristendom og Proselytmageri er to vidt forskellige Ting, at Skolen

heretter som før, bør drives under den tydelig ubetalte Grundførelse, at den kristne Religion er noget af det herligste og mest frugtbringende, som Mennekesaanden kan bestyrelse sig med og som har den forskækkede og afenopvandre Jesus Kristus, Mennekesaandens eneste Hjerter, som sit Hovedalandskabs, der ud sin egen guddommelige Barne anbefaler sig til hvert Mennekes Somsittighed uden at gjøre Kristendommen selv eller nogen bestemt Form af den til en Toangssag. Af Børnene trodes, at intet man læres ved Ord eller Eksempel, som skaber en mod Guds Nabenskab i Ordet. Rig bekendt har Skoleradet hidtil ved Siden af dette kun ventet, at der i Skolen skal herske kristelig Orden, som skal opretholdes ikke ved lovdrivende Tong og Trusel, men ved evangelisk, kristelig Tugt og lovmæssig Undervisning og ventlig Formaning.

Da dette er Grundførelserne for Skolens Virksomhed og da den med disse Raad har handlet og har Disciplin med meget forskellig Besjæftigelse, da tror vi, at det godt kunde lade sig gjøre at ansette Børnene, som var fra den hørende Kirke, forudsat nemlig, at disse ikke vilde indføre Partimageri i Skolen og at man ikke paa anden Maade indførte det sundige og forargelige Dobbeltspil nemlig her ved Skolen at arbejde som om man var enige og paa andre Steder modarbejde hinanden. Den Slags hidselige Virksomhed især vil os overbevise om, at heller ikke var den Langseth vil indføre iblandt os.

Tilføjet tør vi sige, at B-ri Højreforsker af hans Tante netop vil være paa hvad Raad man vilde stille til denne Skole.

Skolens Board of Trustees vil man finde at være rimelige Folk, som man bør forhandle med om Sagen. Her end u Rum nok for alle de Disciple, som Beskytten vil støtte os. Si har en Begyndelse til de nødvendige Skoleapparater, som det vil tage en Tilfor en ny Skole at saa. Red.

Trofast i Herren.

En Prædikant i en større By, som sent en Sommeraften var paa Vej til sin Bolig, mødte paa et Gadehjørne en D i H beider, der efter endt Dagarbejde vendte tilbage til deres hjem.

En af disse jantes meget opbragt og udfødte de forfærdeligste Svær og For

bandelser. Ved at høre dette, blev Prædikanten meget bebrødet, men han sagde intet.

Da han kom hjem, tænkte han nærmere over, hvor ilde det var, at han ikke havde gjort Forjog paa at overbevise den arme Mand om det skrækkelige i saaledes at befale sig i Djævelens Vold. Denne Tante vælte en saadan Ild i hans Hjerte, at han ikke kunde sove om Natten, men han overveile, hvortledes han skulde kunne udføre, hvad han havde forjagt, og endelig den næste Morgen gik han ud og stillede sig ved det Gadehjørne, hvor han havde mødt Manden, i Haad om atter at træffe ham, naar han gik til sit Arbejde.

Efter en Times Venten saa han Manden komme. Han nærmede sig ham, stille ventet og sagde:

„Jeg har længe ventet paa Dem, min Sv, og er meget glad ved at træffe Dem.“

„Tager De ikke Følelse min Døds?“ spurgte Manden forundret.

„Nei, jeg kender Dem godt, jeg saa Dem sidste Aften, og nu ønsker jeg at tale med Dem.“

„De maas tage H-ri,“ svarede Manden, „jeg har aldrig set Dem. De forveksler mig med en anden.“

„Nei, jeg tager ikke Følelse,“ var Prædikantens Svær, „jeg hørte Dem selv bede lastes.“

„Nu ved jeg det, at De tager Følelse, thi jeg har aldrig bedet en eneste Bøn, siden jeg var et Barn.“

„Og dog,“ gjemte Prædikanten med død Alvor, „hørte jeg Dem lastes bede om, at Djævelen maatte regjere Deres Hjerter og Gud forbande Deres Sjæl. Hørte Gud hørt denne Bøn, da havde De ikke faaet her nu.“

Manden blev ligbleg, idet han med skjælvende Stemme spurgte:

„Kaldet De det at bede?“

„Ja det var en Bøn, og mit Hjernde til Dem er, at anmode Dem om, at De hører lige saa kraftigt vil bede om Deres Sjæls Frelse, som De hidtil har ledt i om dens Fortællelse.“

Manden færdede intet, men gik hjem og bad Gud om Tilgivelse for sine Synder og bl. v en Jesus Digtel.

Om nyttige Spørgsmaal.

„Hvorfor har Rain faaet sin Døds?“ — spurgte du? Det er et nyttigt Spørgsmaal, af det Slags som Dittighedsjægere og Spottere er rig

paa. Jeg har ikke Lust til at spore berygt. Det er vist, han har haft en Døds, det ser du af 1 Mos. 4, 17. (Jeg henviser dig kun til 1 Mos. 5, 5, hvor det fortæller os, at Adam var 930 Aar gammel da han døde, i hvilken Tid jo hele Slægter have kunnet udgaa fra ham; i de følgende Vers er der Tale om hans Børn og Børnbørn. Kunde nu ikke Rain finde sig en Døds blandt disse?) Men i Kulebning af dit Spørgsmaal vil jeg fortælle dig en Historie.

En Mand spurgte engang Dr. Luther, hvad dog vel den hjerte Gud havde gjort for Verdens Stabelse. „Det skal jeg sige dig,“ svarede Luther: „Den sad i en Birklund og gjord: Nis til saadanne nyttige Spørgsmaal.“

Paa grund af, at jeg maa gaa til østen, har jeg besluttet at stanse med min skoforretning i Tacoma.

Alle som ønsker rigtig gode sko eller støvler meget billigt kan faa dem her.

Alt jeg har maa sælges
S. OLSEN,
1109 Tacoma Ave., Tacoma, Wn

Netop Ankommet.

Et Stort Udvalg

— Af —

Skolebøger, Bibler, Salmebøger

„Hymubooks“ og andre Bøger

stillede til Julegaver osv.

VISELL AND ECKBERG,

Stationers & Booksellers

1308 Pacific Ave.

TACOMA, WASH.

DRS. ROBERTS, DORRNER
AND RAWLINGS

DENTISTS

Crown and Bridge Work a Speciality

1156 Pacific Ave. Tel. Red 490

TACOMA, Wn.

Tabt og gjenfunden.

(Fortællelse.)

Saa kom 9de April 1948. Det var 1ste Søndag i Faste, fjorten Dage før den hellige Paaskefest.

Josef havde hjembragt allens Gitterretninger fra den nærmeste Landsby. Fra Nord havde den danske Arme rykket ind i Landet, og snart skulde der leveres et Slag. Da man derfor tidlig denne Søndagsmorgen hørte en heftig Støden fra Syd, da Josef sagde sit Ord mod Jo den og forsikrede, at han tydelig hørte Kanonudbrudenes Skyden fra Fensborgfjorden, blev begge Kvinderne grebet af Uro og Angst. De tænkte begge paa den ene, som de vidste var med.

Med Middagstid blev der stille derude; man hørte intet mere. Josef mente, dette var intet godt Tegns for de tyske. Han vilde gaa til Landsbyen for at indhente Efterretninger. Kvinderne maatte opbyde af sin Taalmodighed. De søgte sin Trost i Bøn og Guds Ord.

Josef vendte hjem uden bestemte Efterretninger. Tusinde ugrundede Angster havde sat Landsbyboerne i Uro. De troede ikke at kunne saa vide noget sikkert før næste Dag. Nogle yngre Mand havde, drevet af Rudsjerrighed, bestemt sig indover for at saa Oplysning. Man ventede endnu i Nat deres Tilbagekomst.

Næste Dag vilde Josef atter bestå sig altsid. Da saa man en Mand med hurtige Skridt komme denad Heden i Retning af Høtten. Man saade det til den gamle. Hun rejste sig og sagde alvorlig og bestemt: „Det er Gud fra Alberts Hæder!“

Og saaledes var det. Den fremmede var en Mand fra Landsbyen, der tidligere med nogle Kammerater havde været sig til Flensborg og der seet haade de tyskes Tilbagegang og de danske Jægt efter Tænkningen ved Dan. Endvidere berettede han, at mange jaarede var paa Vognen bragt til Byen; de havde seet ind i Vognene, talt med de uheldige, og af dem erfandt, hvorledes alt var gaaet til. Da han var den eneste blandt Kammeraterne, der talte tyll, haade han stærkt henvendt sig til de tyske. Han var forunden tyll skadet, men turde ikke lade sig mærke dermed i Landsbyen. Han var ogsaa kommet hen til en Vogn, hvor der laa et ung Menneske stærkt jaaret, som bad ham at hente en Delt Vand; han var nær ved at forsmagte af Løst.

Da Bogtoget netop gjorde en længere Stræde, løst des det at bringe ham Vand. Veget tafaelmelig for denne Side-Isag ise, haade den jaarede fortalt ham mange Ting; det ene Ord havde taget det andet, og saaledes erfarede han, at han var den Gaandverksjævend, som ha de lagt sig her i Vinter. Da han fik vide, han var fra nærmeste Landsby, haade det skuffels Menneske, trods sine farlige Saar rejst sig halvt op og indstændig bedet ham at bringe Underretning til Folkene her, der havde pleiet ham saa omhyggelig. Han skulde sige dem, at han ha de faaet to Rugler, en i Knæet og en i Underlivet, at han vist ikke kunde komme sig igjen, men vilde være vel tilfreds dermed, naar han kun ikke blev en elendig Krabbling. Han fandt alle sin sidste Tøfler og Bad, at de maatte troelig h de for ham i hans sidste Time. Derpaa haade han udrukt sin Gaand, og Dverbringeren haade maattet love at udføre alt rigtig. Det haade været jaare tungt at høre det unge, bløge Menneske tale, og han maatte næsten endnu græde, naar han tænkte derpaa!

De to Kvinder græd smertefigt: endog Josef haade hørt. Den gamle gran Hoord var sunket saa dybt mod Bøstet, som om hun ikke kunde bære det, som om hun ikke kunde rejse sig igen.

Anna fatte sig øst. Hun stod op og hentede noget Drikke til den fremmede. Da han var gaaet, traadte hun hen til Faderen, laade Gaanden paa hans Skulder og sagde: „Fader, vil du følge mig til Flensborg? Jeg faar ingen Nat; ja maa je og tale med ham en eneste Gang; — det er ikke for min Skyld, det er for hans Skyld og for en andens Skyld, for at han kan dø i fuld Færd med sin Gud!“

Hu rejste den gamle langsomt det jævne Hoved kvellet, og man læste paa hendes Ansigt, at hun vilde øde Annas Beklutning. Hun forstod hendes Mening, og det rone Hjertes Tante var ikke skuffet for hende. Josef vagerede sig. Han mente, det var dog alt for farefuldt at begive sig ud i Krigstummelen. Man kunde dog ingen Hjælp gjøre, og det var meget uvist, om man kunde finde den jaarede. Kunde det slet ikke være anderledes, vilde han gaa alene og udrette Vandstabet.

Men da saa det gjorde den gamle Hæder.

„Saa kan i Guds Navn!“ sagde

han, „det er paa Herrens Vel I vandret! Han vil være med eder, og hans hellige Engle vilde ledsage eder!“

De ventede heller ikke længe. Ghaudseen, som fører mod Syd, maade de snart; den var befærdet af mange Slags Hjerter. Snart kom ogsaa en medlidende Bonde forbi, der ventte tilbage fra en Transport af Krigsmateriel. Tidlig om Morgenen var han rejst fra Flensborg; han haade nu at komme hjem, men maatte først passere gennem Staden. Han tog Fader og Datter paa Vognen, og saaledes kom de snart til Maalet.

Men hvorledes nu videre? Bonden, hvem de haade meddelt sit Anliggende, haade kun givet dem lidet Haab om at finde den jaarede. Mange jaarede var allerede om Morgenen bragt paa Skibe, for at transporteres til Rjshenhavn. Mange vilde vel da undroeds! Den, som de søgte, var maaske allerede langt borte!

Med Ankomsten til Byen haade han med Svøken været paa et stort holdt Hus, som laa paa en Qvide ovenfor Staden, og sagde: „Der er Hospitalet, hvor mange jaarede er henbragte; der maatte de først spørge efter, det kunde jo være, at de fandt ham der.“

Det var næsten Aften, da Josef og Anna bankede paa Borten ved Hospitalet. De blev indladte. Et sørgeligt Syn frembød sig for deres søgende Blikke.

Denlagt paa simple Straalier, laa de udstrakt ved Siden af hinanden i lange Rækker paa Gulvet. De færreste haade jaadet en Seng eller en Madbrød. Man haade nok ikke været forberedt paa at optage saarede; der manglede det nødvendige, og selv den forberedte Hjerlighed formaade ikke at tilfredsstille alle Fordringer. De danske Læger ydede sin modstræbende opværende Hjælp.

Wagstelt, i søgende haade de alle rejde gennemvædet tre overfyldte Bærelser, men Albert Forster var endnu ikke funden. Gadelig, sat ved Udgangen af en næsten mørk Aften, var man to Arme strakte sig dødsdoende ud, og det forekom den danske Læge, som om han hørte sit Navn sagte nævne. Ja, det var ham, løbet væk fra!

Anna kvæler paa den ene Side, Josef paa den anden. Gjeniguet overvældede alle tre. De tale kun gennem Taarer. Dødsblæder bedækker Juleens ansigt! Taare paa Taare ruder sagte ned i det mørke Slang.

Han forsøger at tale, men kan endnu ikke.

„Et maatte je til dig.“ begynder Anna, „for at du ikke skulde være alene i saa stor en Rød og Dødsfærd. Hvad kan jeg gjøre for dig? O, sig kun, jeg er rede til alt! Du skal dog erfare, at du endnu ejer Kjærlighed paa Jorden, — Kjærlighed i Himlen er du jo vis paa.“

Albert nikkede sagte, men kunde ikke tale. Hans Høre, klare Sinne var usvæbentt søkte paa Annas Læber, ligesom de begjærlig vilde opfangne hvert Ord, hun talte.

„Skal jeg klatre dit Hoved?“ sagde Anna videre, „du ligger daarligt!“ Hun klatrede sin Arm hen under hans Nakke saaledes, at hans bløge, Rjonne Hoved atter hvilede paa hendes Skulder ligesom i sin Nat, da hun fandt den foruldbede. Al, men hvor ganske anderledes nu end dengang! Nu vilde hendes eget Hjerter drifte, og dog maatte hun vise sig stærk for hans Skyld, hun var det ogsaa.

Den forandrede Stilling gjorde ham godt. Hun kunde naade friere. Han begynder at tale ganske sagte med Reilemram.

„Til til eder begge!“ sagde han, „tillad Tøfler nu kan jeg de rolig og skont!“ „Det er meget, meget mere end jeg fortjente! Jeg er — alt for ringe — til saamangen Misfandhed.“

„Maa du da vistelig dø?“ spurgte Josef. „Du er jo ung og stærk, du kan vel overstaar det.“

Albert rystede paa Hovedet. „Jeg føler det tydelig.“ sagde han, „det er den sidste Nat. Imorgen vil de sætte mit Ben af. — Jeg oplever det ikke — det er ogsaa bedre saal!“

Hu traadte Læge og Sugroportier til og forbrede, at de besøgende skulde forlade de søge; det vilde kun skade dem og kunde ikke tilfreds.

Anna bad med Ord, som Gud selv sagde paa hendes Læber, om at maatte blive. Lægen traadte frem og under søgte den jaarede, og da han rimeligvis forstod, at ingen Hjælp kunde nytte, at Guden var nær, trak han paa Skulderne og gik videre.

„O, Albert!“ sagde Anna efter en Pause, „kan vistelig ikke dit Liv frelves, saa sig dog, kan jeg ikke gjøre noget for din arme Sjæls Færd? Jeg maa sige dig det. — I din Dødsstund kan jeg ikke sige det; jeg sender dit forværende Liv, jeg ved alt! Tante Anna har søgt mig det! Er der ingen, hvem jeg skal bringe et Afrederbød, en hjærlig Hilsen,

en Ven om Tilgivelse? tilføiede hun
Lofstætte.

Udbellig buffede han i Mænds Dre:

„At! Anna, vil du det? — ja, du vil! det er din søde, hellige skyldighed! Gud løvne dig for det. Gaa til hende; kun er i Stadsrådgiveriet i Skovsg. Er, hvordan det er med hende; — o, at hun maatte forføde dig! — sig hende; — min Dødt! — min Frelse! bed hende, at hun tilgiver mig! — ja, — Tilgivelse i Himlen — og — på Jorden!“

Hans Øre blev i Ud. En Kvinde gik hen og lagde sig ned på Sten. Anna holdt ham faste i sin Arm — hun grabte hende — hun fælte sig utrolig bedrøvet til Døden, men dog troligt og hjertesomt med den levende Guds Karakter. Hendes Sjæl var en Ven, en uadlydlig Gulden!

Uder en liden Stund slog Alibi Klare op — de kiste sig som af en overjordisk Marsch, — de søgte Færd og Hæder af en tilværelses Fjend og Glæde, da hun søgte sit rent, dyde og troskæde Pitt på ham. Nu vendte han et bristende Blik mod Dem; en Dødsstrøelse af ejendomme Svæbet; hendes lyd lagde ned, — og alt var forbi!

Anna trængte et Ord på hans Mund. Nu lod hun Hovedet glide sig ned, trykkede sin Haand på hans bryst og gav hans Hoved og Hænder sin Højt Stilling. Derpå stod hun op, foldede sine Hænder og bød lange og inderligt! Hun er b Jordenens Haand, og begge gif gradende den mørke Nat for at fælde et Verber, i den fremmede Ud, Forti.

Overledes man afskriver en rufende Mand.

Pastor Vesten meddelede selv følgende:

„Den nordlige Hovedgade i Købt, og den Hjernet af en meget smukt Kade saa et Bortkøb. En mørk, romantisk Dag gik jeg ind i Børskshuset og fortalte den gode Mand, der stod bag Tiffen, om de Mændes, som de alle der, var Protektanter. Den svarede „ja“ og svarede, hvem jeg var. Jeg svarede, at jeg var den nye Prest, at jeg havde i Sindet at besøge alle mine Sognebørn, og at jeg haabede, at han, hvis han ikke plejede at gaa i Kirke, vilde opmuntre mig ved at give det. Han bød mig endog, snide på sin Nieste, for at jeg kunde passere Gatis-

ten, og fælte mig op i Taglummen, hvor et langt hus kufte. Dele Manders Stille og Styrke interesse forde mig, og i Samtaler og Vedfortælelse han mig, at han havde været ist. Politisk tjent. Jeg i det al vestigt, bevægte, men tillige kærligt om Fælle, og sluttede med at bede, og idet vi gik vandrede hændte til Hødel, lodde de begge regelmæssigt af gaa i Rente. De lodt retes Løfte. Jeg kom fra Tid til anden til dem, og sit d roed et Jøbbil i det Hjem. Manden fortalte mig, at han var Parloredanser, og i sin Husstrid Karakteristikk fik for at den, naar han var dødligt af Ditt, blev rufende. Der skede en stor Fortjæring med ham, efter at han begynde at gaa i Rente. Han blev virkelig, mild og omgængelig, ekkede Søndagen, og hver Søndag Afen, ved hvilken Gudstjeneste jeg stiftende prøvtede.

En Eftermiddag kom jeg hjem kl. 6, efter at have gjort en Del Eftermiddagsbesøg, og sad just og spiste min Middagsmad, da det sin ede ran min Dør. Bilen kuffde op og kom snart efter ind med den Meddelelse, at Fru K. var bøde i Døgløstuen og længtes meget efter at saa mig i Tale. Et Diebtid efter var jeg i hende, og hun udbrød: „O, tjære Dr. Pastor, nu er det godt for med William i den, han er rufende. Siste Nat saa han med en ladt Blik under sin Hovedpude. Tre Gange i Løbet af Natten tog han den frem og raabte: „Jeg vil flyde bl. som en Kottel!“ Kom med, kom med, og tag Revolveren fra ham. Hvis De ikke kommer med tør jeg ikke gaa til hende, og han vil flyde sin Hæd.“ — „Dette er jo meget ligt,“ svarede jeg, „men vil han ikke ogsaa flyde mig; De ja, de jo, at han var rufende.“ Den stoffels komte grad ualeligt. Hun gred frangagtig om Haand, trykkede fra Hovedet til Fod og kuffede: „O William, Hoftefs William, han vil myrde mig!“ Jeg gik ind i min Soffe, frælede ned og bad Gud om at sig mig, hvad jeg kunde gøre, og hvordan jeg kunde gøre mig ud; efter at have ventet tautendiat i nogle Minutter, vendte jeg tilbage til Døgløstuen og sagde: „Jeg gaar med.“ — „Overmaas!“ — „Nei,“ svarede jeg; „ved den, at De er gaar beisen?“ — „Nei, nei.“ — „Gaa så snart langsomt hjem; jeg gaar hurtigt og vil være der for Dem.“

Jeg begav mig efter til Børskshuset. Denne Gæng vil jeg ikke ind i Parlosten, men angide på Gadedøren. Her efter havde jeg Bortens unge Trin på

Trappen og saa Minutter efter nedrede den Døren. „Hvad vil De her? Jeg vil faa over Dem til Bisloppen.“

— „Det vilde ikke ligesom Dem,“ svarede jeg, „at det vil de ikke være stjer glort.“ — „Kom da med op, tom med!“ Jeg fulgte ham op a Trappen og traubde ind i det Værelse, hvor jeg saa ette bøde beret ved den Søndens Tral. „I mit fulde mig. Da jeg havde taget Blods b, og det hant: „Jeg har den smukkeste Skool er i h le Landet; jeg kan flyde Dem ned på Stedet, som om De var en Kottel.“ — „Hil De laant mig den Revolver, vil De?“ og jeg lagde Haanden på hans Arm. „Ja, det vil jeg, men den er ladt, hvort Bed er ladt og jeg maatte tage Pabstergren ud, før jeg laanter Dem den.“ Derefter tog han hele Ledringen ud, lagde Pistolen i et Læderfustal og viste mig det. Vi talte endnu sammen et Par Minutter; da hortes Kloffen ardeunder; det var hans Døds, som kom hjem. Hun kom op og saa angfella spørgende på mig. Vi gav hinanden Haanden, som om vi ikke havde set hinanden før. Jeg sit i det hende, at han kunde være rufende den Nat, og et Diebtid efter begav jeg mig glad afsted, Hæden til den Forsamlingshal, hvor jeg fulde tale den Afen, med Hjerte fuldt af Tak til Gud for hans store Barmhjertighed, og fordi han havde givet mig Hjærtnåd til den Gjerning af gaa fra Hus til Hus.

Nord Tid efter blev jeg forflyttet til Liverpool, og ved et Rede, som blev holdt i Korf for at vedtage en Adresse til mig, trakte denne Mand sig op for at tale, men det eneste, han kunde sige synt for Grand, var dette: „Presten har reddet min Sjæl, Presten har reddet mit Liv.“

Gode Ord.

Du kan være i Siden og dog ikke af Verden. Kristus tog ikke sine Disciple ud af Verden, men han bad om, at de monne henares fra det onde. Et Etid i Landet, er som det skal være, men naar Baudet kommer ind i Etid, da pås på. En Kristen, som har givet Verden Røderten i sig, er som et Etid i Hænder. D. S. Rowdy.

+++

Afholdenhed Koffer Tarsel til Koffeloven, Vad i Epistammeret. Mel i Løder, Bragt i Luften. Kredit i Omegnen, Tilfredshed i Hjem-

met, Hæder på Troppen og Sundhed på Regener. J. Scanlin.

+++

„Kristus bøde som et Land, men han spikod som en Løve.“ Et Verhard.

Land til Salg.

See Widdos Island, nær Egen, hvor en Del vore skete har det i sig. Landet er godt og lægdet i Vetter paa 10 eller 20 Acre, som \$10 til \$15 pr. Acre.

Fra Seattle tager man Steamers Arbejdet, som afgaar fra Wallingford Road foot of Madison St., og stiger af i Utsalaby eller Out Harbor.

H. R. Hen,

Utsalaby,

Wash.

“1900” Familie- og Vaskemaskine frit.

100. Arbejde og Udvalgte ved Gaff of Tølet halvveje.

Ingen mere Kræmte, Husholdning eller Kjøbing af Tølet.

“1900” Familie - Vaskeren

Denne frit uden Tillægg eller Tilbedring af Tølet. Den er den bedste og mest populære i verden. Den er den eneste maskine, der er konstrueret af stål og jern. Den er den eneste maskine, der er konstrueret af stål og jern.

Denne frit uden Tillægg eller Tilbedring af Tølet. Den er den bedste og mest populære i verden. Den er den eneste maskine, der er konstrueret af stål og jern. Den er den eneste maskine, der er konstrueret af stål og jern.

“1900” WASHER CO.,

25 Henry Street Binghamton, N. Y.

Copyright, 1911, 4, Jan. 1911.
The “1900” Washer Co., Binghamton, N. Y.
Denne frit uden Tillægg eller Tilbedring af Tølet. Den er den bedste og mest populære i verden. Den er den eneste maskine, der er konstrueret af stål og jern. Den er den eneste maskine, der er konstrueret af stål og jern.

Copyright, 1911, 4, Jan. 1911.
The “1900” Washer Co., Binghamton, N. Y.
Denne frit uden Tillægg eller Tilbedring af Tølet. Den er den bedste og mest populære i verden. Den er den eneste maskine, der er konstrueret af stål og jern. Den er den eneste maskine, der er konstrueret af stål og jern.

Copyright, 1911, 4, Jan. 1911.
The “1900” Washer Co., Binghamton, N. Y.
Denne frit uden Tillægg eller Tilbedring af Tølet. Den er den bedste og mest populære i verden. Den er den eneste maskine, der er konstrueret af stål og jern. Den er den eneste maskine, der er konstrueret af stål og jern.

Parkland-Nyheder.

Lumberen for Barnehjemmet er paa Pladsen og Arbejdet gaar frem med raske Skridt.

+++

John Stensrue holder paa med at papirtrække et Hus for Mr. Wiegel, hvor en Pianohandler ved Navn Edwards skal flytte ind.

+++

Efter Forlydende skal Mr. Fossoms Eiendom være kjøbt af Pastor T. Larson for Hr. A. G. Molden, som tænker paa at flytte hid fra Silverton, Oregon.

+++

Prof. J. Xavier, som i nogle Aar har været Lærer ved Ladies' Seminary i Red Wing, har modtaget Kald fra Lutheran Academy her.

+++

Sidste Onsdag ankom til Prestegaarden to Venner og bekjendte fra St. Olaf Menighed ved Hillsboro, N. D., nemlig Mrs. Hegna og hendes Søsterdatter, Miss Hannah Ydstie.

+++

Hr. J. S. Holland, som i mange Aar har reist omkring og holdt Afholdsforedrag, besøgte Parkland denne Uge. Han udtalte sin Glæde over Skolen og dens Omgivelser. Han tænker paa at begynde med Fædreavl etsteds østenfor Fjeldene.

+++

Med Parklands Fiskeforretning gaar det nu ganske godt. Sidste Mandag for Fiskeselskabets Steamskonnert, "Queen of Pacific," atter ud paa Bankerne ved Cape Flattery, hvorfra den nylig bragte en stor Ladning Høllefyndre.

+++

Skolens Engineer, Hr. Jensen, som to Aar har været knyttet til Skolens Arbejde, forlod os denne Uge og skal træde ind i Hr. Buschmanns Fiskeselskabs Tjeneste i Alaska.

"Herold" ønsker den unge Mand Guds Velsignelse og Naade. Forandringen er et Fremskridt baade i Ansvar og Fortjeneste. Begge Dele ønsker vi maa tjene til Nytte.

Fra andre Kanter.

En umænskelige Tyran, General Smith i vor Arme paa Philippinerne, skal sættes under Krigsret for grove Misbrug af Magt.

+++

Vandkopper eller "French Measels" (man er ikke enige om Navnet) græsser stærkt i Omegnen af Columbia Skolehus, The Big Bend, Wash.

+++

Fra Fredsunderhandlingerne mellem Britter og Boerne i Syd Afrika har man intet hørt paa flere Dage. Boerne er nok ikke saa rede til at overgive sig, som de store i England søger at indbilde sig selv og andre.

+++

Siden 1805 har Regjeringen taget sig af Skoler for Eskimoere i Alaska. Snart skal en William Hamilton tiltræde en Undersøgelserreise, som vel vil koste mange Penge og optage hele Sommeren. Gid de stakkels Eskimoere ogsaa kunde faa mere af Evangeliets uforfælskede Melk.

+++

Fra Olympia meldes, at vor Guvernør med stor Glæde har modtaget Underretning fra Washington om, at Høiesteretten vil høre og paa domme Statens Klage over Sammenslutningen af de to ligeløbende Jernbaner Northern Pacific og Great Northern.

+++

I Helsingfors, Hovedstaden i Finland, har der været uroligt paa Grund af Ruslands Undertrykkerpolitik, Stormagter som Rusland og England er meget virksomme. Men deres mægtige Bestræbelser gaar ikke ud paa at fremme, men at knække Frihed og Fædrelandslyst.

Fra Seattle.

Fremont Kvindeforening havde nylig etemøde i D. G. Nordstads hjem. Der var mange tilstede og et meget interessant program udført.

+++

Blant besøgende kan nævnes W. R. Hillberg fra Lox, Iowa. Han

overbragte gudstjenesterne i Ballard og Seattle Søndag og rejste den følgende dag til Spokane for at besøge sin søn. Det er altid opmuntrende at faa besøg af en af vort samfundsbredte.

+++

Det i les om at opføre et kvindesvift hospital i Seattle. For menigheds kvindeforening har besluttet at sætte i gang. Det vanskelige bliver vel at faa tomte, da lofter forinden er i høj pris i Seattle.

+++

Pastor R. Jørgensen fra Tacoma talte prædike i Ballard og Seattle Søndag den 27de April.

+++

Union Hill menighed ved Redmond har valgt bygningssomite og vil begynde opførelsen af sin kirke i Juni maaned. Menigheden har ikke stort at gjøre det med, men er enig i, at den ikke vil stille gjæld. Og det er en hel kapital.

+++

Martin Pedersen, som i sin tid gik paa skole i Parkland og nu tilhører vor menighed i Everett, var forleden i Seattle. Han kom for at tage farvel med en skatning, som skal til Norge. Da Martin blev spurgt om han ikke havde lyst paa at gjøre en Norges rejse, svarede han: „Den, som skal tilhøre en menighed her paa vestkysten, faar ikke penge nok tilovers til at rejse til Norge med.“

+++

Unghedsforeningen i Seattle afholdt en interessant forelesning. Hr. Rørstedt, en af menighedens trustees, holdt en god tale om "The Norwegian Pioneer." Taleren lagde for dagen et nøie kendskab til ungdomslivet i Minnesota.

+++

Et bladene jeres at Rodund S. Anderson skal tale ved Genese, Idaho, den 17de Mai. Jøsten skal være paa John Hoves farm mellem Moscow og Genese. Det vil sikkert blive et stort møde af nordmand. W. H. G.

Adresser.

Rev. Joh. Valterien,
Redoate, Wis.

27 Abonnent paa „Herold“ kun .50 om Aaret.

M e r k!

Gaver til Parkland Lutheriske Værkstedet behøves nu meget til Post. T. La sen, Parkland, Wash., der er Værkstedets Kassefører, Kreditor, som far, til Mr. E. O. Griffin.

Ekt. Posnets,
Sekretær.

The
Illustrated Home Journal.
Published twice a Month.

Besides many excellent Illustrations it contains Stories, Biographies, descriptions of Travels, articles on Natural History, etc., etc.

Price only \$1. per year.
Reliable agents wanted all over the United States.

Address all correspondence to
Louis Lange Pub. Co.,
St Louis, Mo.

DR. J. L. RYNNING,
FRENCH BLOCK, CORNER OF
13TH AND PACIFIC AVE.
OFFICE HOURS: 2 TO 4 P. M.
SUNDAYS AND EVENINGS BY
APPOINTMENT.
TEL. OFFICE BLACK 1721.
RES. BOURBON 41.
TACOMA, WASH.

EDWIN R. RAY
PRINTER
113 THIRTEENTH ST
TEL. MAIN 235 TACOMA

50 YEARS' EXPERIENCE

PATENTS

TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS & C.

Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Consultation strictly confidential. Handbook on Patents sent free. Oldest agency for securing patents. Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the

Scientific American.

A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms, \$3 a year: five months, \$1.50 by all newspapers.

MUNN & Co., 361 Broadway, New York
Branch Office, 25 F St., Washington, D. C.